

Lord Raffles

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

ONRAAD OP DE KUST

N° 2509

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Onraad op de kust

HOOFDSTUK I

HET SCHATEILAND GALITAS

In de eilandengordel, die zich over een lengte van verscheidene honderden mijlen in de Indische Oceaan uitstrekt, van acht graden Zuiderbreedte tot omstreeks twaalf graden Noorderbreedte en waarvan de Tchagos groep het zuidelijke uiteinde en de groep van Lakadiv de noordelijke uitloper vormt, bevinden zich enkele eilanden, die slechts hoogst zelden of nooit door een mens betreden zijn.

Dit is met name het geval met een stuk of zes eilanden, die zich tussen de genoemde Tchagos-eilanden en de equator bevinden.

De scheepvaartroute in deze streek loopt veel noordelijker dan

deze eilanden, en gaat door het zogenaamde Equator-kanaal.

Toch had men, op een warme dag in het laatst van februari drie mannen kunnen waarnemen op een van die eilandjes, die daar blijkbaar druk aan het werk waren.

Deze drie mannen waren John Raffles, Charles Brand en James Henderson.

Een samenloop van omstandigheden had de gentleman-inbreker met zijn twee trouwe metgezellen op dit verlaten eiland geworpen — of, beter gezegd, achtergelaten.

Tot goed begrip van hetgeen gaat volgen, moet men weten, dat Raffles dit eiland had bestemd om er een

deel van zijn buit te verbergen, die hij in de loop der jaren vergaard had.

Het toeval wilde, dat, nadat hij de schat, veilig en volkomen onvindbaar voor anderen verborgen had, het eiland, hetwelk hij volkomen onbekend waande, werd aangedaan door een vloot prauwen, bemand door Indische zeerovers, bloeddorstige Malabaren, die sedert enige maanden de westkust van Indië onveilig maakten.

Zij bleken zich te hebben meester gemaakt van het jacht van een schatrijke Amerikaan, de katoenkoning Albert Crooke, en hadden hem en zijn dochter, benevens vier officieren, aan land gebracht, nadat zij de gehele bemanning hadden uitgemeord.

Raffles echter was tussenbeide gekomen en daaraan was het toe te schrijven, dat de politie van Madras er in geslaagd was een troep zeerovers gevangen te nemen, wier prauwen door Raffles tot zinken waren gebracht, door ze met zijn duikboot de « Bruinvis » te rammen, zodat de opvarenden overboord moesten springen om zich zwemmende te redden.

Met zijn duikboot had hij het stoomjacht achterhaald, na de zes Amerikanen aan boord te hebben genomen. Er ontstond een gevecht, waarin de Malabaren het onderspit dolven en overboord sprongen om zich zwemmende te redden.

Crooke, die later het zo goed afgelopen avontuur aan de politie moest mededelen, had daarbij, tamenlijk tactloos verteld dat zijn redder gebruik had gemaakt van een duikboot, welke hij zo nauwkeurig mogelijk beschreef.

De politie wist genoeg: de eigenaar van de geheimzinnige boot kon niemand anders zijn dan John Raffles.

Er werd dadelijk een achtervolging begonnen, met niet minder dan zes torpedojagers en evenveel duikboten.

Raffles, van wiens duikboot de schroefas gebroken was, welke Henderson slechts gebrekkig had kunnen repareren, wist zich niet anders te redden, dan door zijn toevlucht te zoeken in een kreek, die slechts via een smalle vaargeul te bereiken was.

Daar had hij de « Bruinvis » veilig achtergelaten, in afwachting van het ogenblik, dat hij met een nieuwe as zou kunnen terugkeren, om deze in zijn boot te monteren.

Zijn eerste gedachte was toen geweest, om de man die hem zo'n slechte dienst bewezen had dit in te peperen, en wel op zijn eigenaardige wijze.

Hij vertrok zo spoedig mogelijk naar Philadelphia, de woonplaats van de katoenkoning, en slaagde er in, Albert Crooke een paar honderduizend dollar armer te maken, op een even stoutmoedige als vernuftige wijze.

Toen keerde hij met zijn metgezellen naar Madras terug en huurde daar een zeewaardige motorboot, waarmede hij zich aanstonds naar het eiland Galitas, waar hij zijn schat verborgen had, wilde begeven, om zich te overtuigen dat alles daar nog in orde was.

Maar hij zou spoedig genoeg reden hebben, om zich die daad te berouwen.

De drie mannen waren 's nachts het eiland genaderd, en de volgende ochtend ontdekten zij de overblijfselen van een vuur dat nog slechts weinige uren te voren gedoofd kon zijn.

Er waren dus nog mensen op het eiland.

Dadelijk had Raffles begrepen wie dat vuur hadden aangelegd: — de drijffjacht over het eiland had niet alle zeerovers in handen van de matrozen der Engelse marine gebracht, die die jacht hadden ondernomen.

Daar Raffles begreep, dat niet alleen zijn schat, maar ook zijn leven en dat van zijn metgezellen gevaar liep, besloten zij aanstonds op

onderzoek uit te gaan, en zij richtten hun schreden in de richting van een rookwolk, welke op enige afstand van hun eigen kamp aan het einde van de baai, waar zij de motorboot geankerd hadden, boven de toppen van het geboomte opsteeg.

Zij vonden daar twaalf zeerovers, waarvan er zeven met geweren bewapend waren.

Ondanks deze overmacht bonden zij de strijd aan en schoten vijf der bandieten neer.

De overigen zagen kans, tijdens de hitte van het gevecht naar de baai te vluchten, daar zij wel begrepen, dat zij daar het vaartuig zouden vinden, waarmede de drie Europeanen op het eiland waren gekomen.

Zij vonden ook inderdaad de door Raffles gehuurde boot en maakten er zich aanstonds van meester.

Te laat begrepen de drie mannen wat de vluchtelingen in de zin hadden gehad.

Toen zij bij de baai aankwamen, had de motorboot, met de zeven Malabaren aan boord, reeds zee gekozen.

Dat was de oorzaak, dat Raffles en zijn beide metgezellen alleen op het eiland waren achtergebleven.

Op het ogenblik waarop deze vertelling een aanvang neemt, was het juist een dag geleden dat zich dit drama had afgespeeld.

De drie mannen hadden de gedode bandieten hun wapens afgenomen en hen daarna begraven.

Weliswaar beschikten zij zelf over geweren en munitie, maar daaraan zou men wel eens niet genoeg kunnen hebben, meende Raffles.

De drie mannen hadden de nacht doorgebracht in een der rotsholen, waarvan men er een groot aantal op dit eiland aantrof.

Zij hadden hun maaltijd gedaan met het laatste overschot van wat zij de avond te voren van hun provisie aan land hadden gebracht en voortaan zouden zij alleen zijn aangewezen op hun geweren, ten einde

het nodige wild te schieten.

Daarmede was een gedeelte van de ochtend heengegaan en de drie mannen zaten nu halverwege de helling van een heuvel, die uitzicht gaf op de baai, bijeen.

— Het zou dwaasheid zijn, jongens, de ernst van onze toestand te verbloemen, zei Raffles, wij zijn thans genoodzaakt alleen op onze eigen vindingrijkheid te vertrouwen.

— Is het beslist uitgesloten, dat een schip dit eiland aandoet? vroeg Charles Brand.

— Misschien niet, Charles, maar ik geloof niet, dat dat wenselijk is. Terecht zou de kapitein de vraag kunnen stellen hoe wij hier gekomen zijn, wat wij hier uitvoeren en hoe het komt dat wij ons schip kwijt zijn.

— Waarom zou de kapitein niet eenvoudig aannemen dat wij schipbreukelingen zijn, Edward? ging Brand voort.

— Omdat 't alleen een kapitein kan zijn, die hier komt om nog eens te onderzoeken, of hier geen rovers zijn achtergebleven — en of John Raffles en zijn metgezellen er zich wellicht bevinden. Vergeet niet, dat deze geschiedenis al in heel India bekend is.

— Maar dan zitten wij hier als muizen in de val, mylord, riep Henderson uit, terwijl hij zijn geweldige vuisten balde.

— Ten minste als wij hier blijven, James.

— Zie jij dan kans het eiland te verlaten? vroeg Brand.

— Wij zullen het in ieder geval beproeven.

— Op welke manier? Wij hebben toch geen vaartuig.

— Neen, maar wij kunnen er een maken, bij voorbeeld een stevig vlot.

— Zou je je daarop durven wagen?

— Och, waarom niet? Het weer is buitengewoon fraai, en het heeft er alle schijn van alsof dat nog ge-

ruime tijd zo zal blijven.

— Maar waar zou je met dat vlot heen willen? Wij kunnen toch niet naar Ceylon varen?

— Dat zou inderdaad wat al te gewaagd zijn, Charles, gaf Raffles ten antwoord, maar wij kunnen wel een poging doen om de Tchagos groep te bereiken, op ongeveer vijftig mijlen hier vandaan gelegen. Als wij een zeil kunnen maken en wij wachten een gunstige wind af, dan kunnen wij de overtocht misschien binnen een dag volbrengen. Ik ben in ieder geval van oordeel dat het gewaagd moet worden.

— Mylord heeft gelijk, riep Henderson opgewekt zegt u maar waar en hoe wij moeten beginnen!

— Zo spoedig mogelijk. Vanmiddag nog. Henderson die reeds zoveel ambachten heeft uitgeoefend zal ons daarbij van groot nut kunnen zijn.

— Ik verlang niets liever dan dadelijk te beginnen, zei Brand, maar de eerste vraag is: hoe komen wij aan de nodige gereedschappen, wij hebben geen zagen, geen bijlen, geen spijkers, geen hamers...

— Wij hebben een bijl, Charles, antwoordde Raffles kalm, die ik heb ontdekt bij het kampvuur van de bandieten — daar ligt het ding, en voor de rest zullen wij het zonder spijkers moeten stellen, zodat wij dus ook geen hamers nodig hebben. Wij hebben alle drie een sterk zakmes, daarmee moeten wij het doen. Maar eerst gaan wij een stukje eten.

Henderson was reeds begonnen met het spitklaarmaken van een klein aardvarken, hetwelk Raffles die ochtend geschoten had.

Brand had een klein veldje met Magowortelen ontdekt, die zowel de plaats van brood als van aardappelen kunnen vervangen en welke, ge-roosterd of gepiept op hete stenen, een smakelijk voedsel vormen.

Na een kuil te hebben gegraven, bedekte hij de bodem met hete as, plaatste daarop de gloeiende stenen, spreidde hierop de schoongekrabde

Mago-wortelen uit en bedekte toen de kuil met een netwerk van droge takken.

Henderson had onderwijl het aardvarken aan een spit boven het vuur gebraden.

Vorken, borden, en ander eetgerei waren er niet, maar dat mocht niet hinderen; zij sneden hun portie eenvoudig van het varken af, en pikten de wortelen aan de punt van hun zakmes — en het smaakte hun er niet minder goed om.

Het dessert bestond uit een kokosnoot, door Brand, die een goede klimmer was, uit een der palmen gehaald, en nu waren zij vol moed om aan het werk te gaan.

In het bos werd een aantal rechte, gave stammen uitgezocht, die Henderson met de bijl omhakte.

Hij hakte er vervolgens de zware takken af, terwijl Raffles en Brand met hun zakmessen de dunneren takken voor hun rekening namen.

De stammen werden vervolgens door Henderson tot op een lengte van zeven meter afgekapt.

— Nu ben ik benieuwd, hoe je die stammen aan elkaar wil bevestigen, zei Brand, terwijl hij zich het zweet van het voorhoofd wiste.

— Eenvoudig met touw, amice, of, beter gezegd met gevlochten lianen, die je hier te kust en te keur vindt, en die verbazend sterk en taai zijn.

— En zouden die slingerplanten tegen het zeewater bestand zijn?

— Zij zullen het in ieder geval verscheidene dagen kunnen uithouden; wij zullen maar vast een voorraad van deze slingerplanten gaan halen.

Gewapend met hun zakmessen trokken de mannen naar het bos van Waringinbomen, klommen er in, en sneden, niet zonder moeite, de langste, taai lianen af, die een lengte tot veertig meter bereiken.

Hoewel niet zo buigzaam als touw, zouden zij toch zeer goed bruikbaar zijn om de stammen aan elkaar te bevestigen,

Vervolgens sleepten de drie mannen de boomstammen een voor een naar het uiteinde van de baai, waar zij op het strand werden neergelegd.

Het was reeds tamelijk laat in de avond, toen de laatste stam en de voorraad lianen eindelijk waren overgebracht.

Vermoeid zetten de drie mannen zich aan de maaltijd, die bestond uit het overschot van het middageten, hetwelk onder het dichte gebladerte

koel was gehouden.

Na gegeten te hebben, gingen zij slapen, om de volgende dag het werk zo vroeg mogelijk te kunnen voortzetten.

Zij stonden om vier uur op, toen de zon nauwelijks boven de kim was gerezen, en ontbeten met rauwe mosselen, waarvan er duizenden tussen de klippen te vinden waren.

Met frisse moed werd daarna de arbeid onmiddellijk voortgezet.

HOOFDSTUK II

ONRAAD OP DE KUST

Het moeilijkste werk stond de drie mannen nu nog te wachten, namelijk het aan elkaar binden van de boomstammen.

Zij werden een voor een tot in het kalme water van de baai getrokken, waar de branding zich minder deed gevoelen.

Henderson had nog een paar dunne, jonge stammetjes omgehakt, die voor en achter aan het vlot dwars over de rij zware boomstammen werden gelegd, en stevig met de lianen bevestigd, waarbij de geweldige spierkracht van Henderson wederom onwaardeerbare diensten bewees.

Om twaalf uur werd gerust, om weer wat te eten, want het werk had hen hongerig gemaakt.

— Als wij zo voortgaan, kunnen wij nog vandaag met het vlot klaar komen, meende Raffles.

— En denk je dan vanavond nog

in zee te steken?

— Neen, dat vind ik wel wat gevaarlijk. Wij zullen wachten tot morgenochtend, en dan moet de wind nog gunstig zijn. En ten slotte moeten wij nog een zeil maken.

— En een roer, mylord, riep Henderson.

— Je hebt gelijk. Nu, dan zullen er ook nog wel een paar dagen mee heengaan, voor wij in zee kunnen steken.

Het vraagstuk van het zeil was zeker verreweg het moeilijkste en toch moest het worden opgelost.

De Maleiers gebruiken om de zeilen hunner prauwen te vervaardigen, de bladen van een zekere palmsoort, maar zij laten deze eerst een langdurige bewerking ondergaan, om ze ondoordringbaar voor vocht en soepel te maken, maar de drie reizigers kenden deze bewerking niet.

Zij zouden ongetwijfeld een aantal grote bladen aan elkander kunnen bevestigen, maar de eerste krachtige windstoot zou het aldus vervaardigde zeil waarschijnlijk doen scheuren.

Eensklaps viel Raffles iets in.

Hij herinnerde zich, dat de kisten, welke de zeerovers in het berghol hadden verborgen en die het gestolen goud en zilver bevatten, hetwelk hij zelf naderhand had weggehaald, met een grote lap bruin zeildoek waren overdekt.

Zij besloten aanstonds te gaan kijken, of deze lap in het hol was achtergebleven.

Dadelijk richtten Raffles en Brand hun schreden naar het hol, waar zij de bandieten hun buit hadden zien verbergen, terwijl Henderson bij de baai de wacht zou houden.

De beide mannen duwden de struiken terzijde, die de ingang van het hol afsloten en Brand knipte zijn zaklantaarn aan.

Een kreet van vreugde ontsnapte hem.

In een der hoeken lag de bruine linnen lap, goed geteerd, zoals men ze wel gebruikt om kisten en vaten, die op een kade zijn opgestapeld, te bedekken en tegen de regen te beschermen.

De lap lag daar neergesmeten als een vod zonder waarde, maar was voor de drie reizigers goud waard.

De beide mannen trokken de lap naar buiten en ontvouwden hem.

Hij was bijna vier meter lang en ruim drie meter breed en volkomen gaaf.

Waarschijnlijk hadden de zeerovers die lap gestolen van het jacht van de katoenkoning.

Raffles vouwde de lap weer op en laadde het zware pak op zijn schouders.

Brand moest de handen vrij hebben, want hij wilde proberen nog een stuk wild te schieten, voordat het donker werd.

De twee vrienden waren nog niet op de terugtocht, toen uit een bosje

een koppel kwartels opvloog.

Snel als de gedachte legde Brand aan en gaf met beide lopen vuur.

Twee vogels, dodelijk gewond, stortten omlaag en werden na enig zoeken door de jager gevonden.

De twee vogels, door Henderson toeberaid, zouden een uitstekende maaltijd opleveren.

Men kan zich de vreugde van de reus voorstellen, toen hij zijn meester en Charles Brand zag terugkeren, in het bezit van een kostbare lap dik linnen, weliswaar moeilijk te hanteren, maar waarvan toch een voortreffelijk zeil zou kunnen worden gemaakt.

Intussen was de avond gevallen, en het werk werd voor die dag gestaakt.

Er werd een vuur aangelegd, echter zo, dat men het van uit zee niet zou kunnen zien, want er was iets, waarvoor Raffles nog meer vreesde dan voor de komst van een of ander schip, — en dat was de terugkeer van de zeerovers, maar dan in grotere getale.

De vermoeyenis bleek een voortreffelijk slaapmiddel te zijn, want na de geroosterde kwartels te hebben verorberd, sliepen de drie mannen bijna dadelijk in, en werden zeven uren later eerst wakker, toen de zon reeds vrij hoog boven de horizon stond.

Nu moest nog een goede mast worden vervaardigd.

Henderson trok er weer met de bijl op uit, zocht een jonge boom uit, hakte deze om, kapte er de kruin af, en droeg hem naar de plek, waar Brand en Raffles bezig waren het vlot verder af te werken.

Met oneindig geduld was Brand er in geslaagd, met behulp van zijn zakmes een gat in de middelste boomstam te snijden, op ongeveer een meter van de rand van het vlot, en dat moest dienen om er de mast in te bevestigen.

De boomstam werd nu aan het ondereinde zover gedund, tot hij in het gat paste.

Met dit alles, benevens het vervaardigen van het roer, gingen twee volle dagen heen.

Vooraf het roer eiste veel werk.

Henderson moest, slechts met behulp van zijn bijl, een ruwe plank kappen uit een zware boomstam.

Deze moest vervolgens van een soort greep worden voorzien, en ten slotte door middel van de taaië slingerplanten achter aan het vlot worden bevestigd.

Toen alles klaar was moest de vraag van het proviand onder het oog worden gezien, want zelfs in het allergunstigste geval zou de overtocht een volle dag duren, van vroeg in de ochtend tot de schemering gevallen was, en met de brandende hitte, die hier heerste zou de dorst zich spoedig doen gevoelen.

Men moest dus water meenemen. Water was er wel te vinden, maar waarin moest men dat bewaren?

Brand kwam op de inval, een aantal kokosnoten mede te nemen, die ook als voedsel zouden kunnen dienen, en waarvan de melk een voortreffelijke drank opleverde.

Maar daar de overtocht, als de wind eensklaps omliep, wel eens langer dan een dag zou kunnen duren, besloot Raffles niettemin een voorraad drinkwater mee te nemen.

— Maar waarin zullen wij dat drinkwater bewaren? wilde Brand weten.

— In een vat, amice.

— Een vat... Waar wil je dat vandaan halen?

Met uitgestrekte arm wees Raffles naar een der bamboepalmen, die zich op een afstand van een kwartier gaans verhieven.

— Een van die bomen, Charles, levert minstens zes flinke vaten op, zei hij. Enkele bomen hebben vlak bij de grond bijna een halve meter omvang, en Henderson zal ons van een stuk daarvan een voortreffelijk vat vervaardigen.

Dadelijk toog de reus aan het werk.

Een der dikste palmen werd omgekapt, en vervolgens werd daarvan een stuk afgenomen, dicht boven de zogenaamde knopen, die als bodem en deksel dienst konden doen.

In het midden van het deksel werd een rond gat geboord, het vat, bijna een meter hoog, werd met kristalhelder water uit een der beken gevuld, en daar het minstens tachtig liter kon bevatten, behoeften de drie reizigers geen vrees te koesteren, dat zij van dorst zouden omkomen.

Het gat werd gesloten met een prop, uit palmbladeren vervaardigd, opdat het fris zou blijven.

Wat de levensmiddelen betreft, — een gelukkig toeval had Brand op een van zijn tochten van de baai naar het bos een groot aantal blikken geconserveerde levensmiddelen doen vinden, welke de zeeroovers te gelijk met hun zes gevangenen aan land hadden gebracht.

Van deze voorraad werd het nodige op het vlot geladen, hetwelk thans stevig verankerd was, opdat de vloed het niet zeewaarts zou voeren.

Op de avond van de zesde dag was eindelijk alles gereed, zodat Raffles besloot, de volgende ochtend bij zonsopgang de overtocht te wagen, als de wind even gunstig bleef als hij nu was.

De vrienden begaven zich vroeg ter ruste en sliepen vast, totdat Raffles hen de volgende dag wekte.

De zon was juist boven de kim gerezen.

Het was omstreeks vier uur en het beloofde een heerlijke dag te worden.

Er stond een flink briesje en juist in de goede richting.

Het lot was de drie mannen dus gunstig en zij dankten de Voorzienigheid, die het aldus beschikt had.

Henderson had weer een flinke voorraad mosselen tussen de klippen verzameld, terwijl Brand zich onledig had gehouden met het bij-

eenrapen van enige dozijnen Mango-wortelen en het plukken van een stuk of dertig kokosnoten, die zorgvuldig midden op het vlot werden opgestapeld, terwijl het watervaatje aan de voet van de mast werd geplaatst, die stevig was bevestigd en gemakkelijk het gewicht van het zware zeil kon dragen.

Raffles was met zijn geweer het bos ingegaan om, naar hij hoopte, voor het laatst enig wild te verschalken.

Hij keerde terug met een paar parelhoenders, die door Henderson vlug geplukt en boven het vuur gebraden werden.

Na gegeten te hebben, scheepten allen zich in.

De touwen werden losgegooid,

Henderson hees het zeil en Brand greep een dunne boom, om het vlot van de oever af te zetten.

Eensklaps uitte hij een luide kreet en de boom viel hem uit de handen.

Met bleek gelaat en trillende lippen wees hij naar zee.

Henderson en Raffles volgden de richting van zijn blik en lieten eveneens een kreet van teleurstelling en schrik horen.

Daarginds, nog op verre afstand, maar toch reeds duidelijk te onderscheiden, naderden een stuk of zes prauwen, waarvan de zeilen in de vorm van een langwerpige trapezium duidelijk tegen de lucht afstaken.

Er kon niet aan getwijfeld worden; deze prauwen hielden op het eiland Galitas aan.

HOOFDSTUK III

HET GEVECHT MET DE ZEEROVERS

Het was een geweldige tegenslag voor de drie mannen, zich thans op het ogenblik dat zij zee zouden kiezen, de pas te zien afgesneden.

Er viel niet aan te denken dat zij zouden kunnen ontsnappen, want de wind zou hen onherroepelijk juist midden tussen de prauwen jagen.

Zij begrepen dadelijk wat er gebeurd moest zijn; de zeven bandieten, die zich van hun motorboot hadden meester gemaakt, keerden nu terug om de dood van hun stamgenoten te wreken.

Er moest snel worden gehandeld,

want binnen een uur zouden de prauwen kunnen landen.

— Kunnen wij niet proberen het vlot ergens te verbergen? opperde Brand.

— Wij zullen het in ieder geval beproeven, antwoordde Raffles, want het kan ons later nog van nut zijn. Zet het zeil vast, James.

De reus maakte het val vast, de wind blies het zeil hol, en het vlot dreef tamelijk snel de baai uit.

Daar wendde Raffles het roer en het vlot volgde een ogenblik de grilige kustlijn en verdween toen onder het bijna ondoordringbare loof

van een aantal bomen, die hier hun takken over het water lieten hangen.

Zo snel zij konden reefden de drie mannen het zeil, dat zij haastig verborgen en brachten de geweren en de munitie weer aan land.

Zelfs met het blote oog konden zij nu de zes prauwen duidelijk waarnemen, en tevens een zevende vaartuig, dat zij te voren nog niet hadden gezien.

Het was de motorboot, welke de zeeroovers hadden buitgemaakt.

Raffles stond een ogenblik met gebalde vuisten na te denken, en zei toen op vaste toon:

— Zij dagen mij uit — welnu, zij zullen weten met wie zij te doen hebben.

— Wat kunnen wij doen om ons tegen die overmacht te verdedigen, mylord? vroeg Henderson.

— Laat dat maar aan mij over, antwoordde Raffles op grimmige toon.

De drie mannen trokken zich nu een weinig terug, en namen ieder een voorraad levensmiddelen mee, omdat zij vandaag niet zouden kunnen jagen, daar het geluid van de schoten hun aanwezigheid zou verraden. En er viel natuurlijk niet aan te denken, zonder dat er vooraf een plan beraamd was, de strijd aan te binden met het grote aantal mannen, die zich op het eiland zouden ontschepen.

— Zouden zij Galitas in alle richtingen doorzoeken? vroeg Brand, die in het hoge gras op de top van de heuvel was gaan liggen, en door zijn kijker naar de naderende prauwen tuurde.

— Daar kun je wel op rekenen, luidde het antwoord.

— Zouden zij aan de oever van de baai niet de overblijfselen van de bewerkte boomstammen vinden, en daaruit hun gevolgtrekkingen maken?

— Wij moeten zowel op het een als het andere voorbereid zijn, Charles, antwoordde Raffles, en wij moe-

ten maar hopen, dat wij tot de nacht veilig zullen zijn en onontdekt zullen blijven; maar nu moeten wij dadelijk naar de bewaarplaats van onze munitie; iedere minuut is kostbaar.

Voor Brand hem verder iets had kunnen vragen, was Raffles reeds de heuvel afgedaald, door zijn beide metgezellen op de voet gevolgd.

Zij begaven zich in allerijl naar het kleine rotshol, waar Raffles niet alleen zijn patronen, maar ook het dynamiet bewaarde, waarvan hij een deel had gebruikt om de ingang van de spelonk, waar hij omstreeks anderhalve maand tevoren zijn goud en andere schatten had verborgen, door middel van een ontploffing af te sluiten.

Hier voorzagen de drie mannen zich van alles, wat Raffles dacht dat nodig zou kunnen zijn, waarna zij weer hun observatiepost op de top van de heuvels innamen.

De prauwen waren intussen dichterbij gekomen, en het zou zeker geen kwartier meer duren, of zij zouden de ingang van de baai hebben bereikt.

Zelfs met het blote oog kon men nu de bruine gedaanten ontwaren, die over de lage dekken heen en weer liepen, of aan het roer stonden.

De motorboot voer een weinig vooruit, en scheen de prauwen de weg te wijzen. Het was omstreeks acht uur, toen de kleine boot eindelijk met half gereefde zeilen langzaam de baai binnen voer.

De heuvel, op de top waarvan de drie mannen zich bevonden, lag een weinig terzijde van de baai, en zij konden dus zeer goed waarnemen wat de zeeroovers deden.

De prauwen hadden zo weinig diepgang, dat zij tot op een meter of tien de oever konden naderen.

Een aantal Malabaren sprong in het water, dat hen tot even over de knieën reikte, en waadden naar land, onder het krijzen van onverstaanbare strijdkreten.

Raffles had de kijker vóór de ogen gebracht en zag, hoe een aantal zee-rovers zich verzameld had op de plek, waar hij en zijn metgezellen het vlot vervaardigd hadden, en waar nog grote hopen boomtakken en zware spaanders lagen.

Het was duidelijk dat zij de betekenis van deze vondst begrepen, want zij hieven een woest gehuil aan, wellicht menende dat de drie Europeanen de vlucht hadden genomen en aan hun wraak waren ont-snapt.

Raffles begreep echter zeer goed, dat zij niet zouden rusten voor zij het gehele eiland doorzocht hadden.

Er vormden zich enige groepen en een daarvan, ongeveer tien man sterk, verwijderde zich, blijkbaar met het doel om de kustlijn te volgen, ten einde na te gaan of zij het vlot konden ontdekken.

Gelukkig verwijderden zij zich in de richting, die van de schuilplaats der drie mannen was afgekeerd.

Het zou dus in ieder geval, wanneer zij hier bleven, minstens twaalf uur duren, vóór de rovers de omgang over het gehele eiland hadden kunnen maken.

Een tweede afdeling, even sterk, had zich op weg begeven in de richting van het stroompje, dat in de baai uitmondde, misschien in de verwachting, dat het vlot daar nog ergens verscholen was.

Een derde troep, bijna vijftig man tellende, had zich in oostelijke richting op mars begeven, ongetwijfeld met het plan het eiland te doorzoeken.

Er waren nu nog ongeveer dertig Malabaren overgebleven, waarvan tien aan boord van de prauwen en de rest op het strand bleven.

Deze laatste legden kleine vuurtjes aan van droge takken en schenen daarop hun maaltijd te gaan bereiden.

— Zouden zij allen aan land overnachten? vroeg Brand na enige tijd.

— Als zij dat doen, zei Raffles,

zullen zij in ieder geval in de nabijheid van de prauwen blijven om direct te kunnen vluchten, als er soms nogmaals oorlogsschepen mochten komen opdagen. Zij hebben, naar ik zie, een schildwacht aan de ingang van de baai gelaten, die hen zeker moet waarschuwen zodra er mogelijk gevaar dreigt.

— Maar zouden zij een snelvarend oorlogsschip kunnen ontlopen?

— In open zee natuurlijk niet, maar wel in deze streken, die krioelen van eilandjes, met rotsachtige kusten en waarvan de nadering voor oorlogsschepen met hun grotere diepgang zeer gevaarlijk is, terwijl die lichte prauwen zich gemakkelijk tussen de klippen kunnen verschuilen.

Er verliepen nu enige uren, zonder dat er zich iets bijzonders voerdeed.

De drie mannen hadden hun stelling een weinig veranderd en hadden nu een plek opgezocht op de top van een heuvel, waarvan een der wanden zich bijna loodrecht verhief, zodat deze in ieder geval aan deze zijde onbeklimbaar was, en zij niet voor een omsingeling beducht behoefden te zijn.

Om twee uur aten zij wat van de meegenomen voorraad en onderzochten nu en dan met een kijker de omgeving, zonder dat zij evenwel iets verdachts zagen.

Omstreeks drie uur in de namiddag echter hief Henderson eensklaps het hoofd op; hij had in de verte rauwe keelklanken opgevangen.

— De Malabaren, fluisterde hij.

— Ben je er zeker van, James? vroeg Raffles. Ik heb niets gehoord.

— Ik kan mij niet vergissen, mylord, het geluid van hun stemmen kwam van die kant.

— Laten wij dan dekking zoeken in het hoge gras en de hemel geve, dat de troep voorbij trekt zonder ons te ontdekken.

De drie mannen kropen zo dicht mogelijk naar de helling van de heuvel en gingen in het hoge gras op

hun bulk liggen, met de vinger aan de trekker van hun geweer, vast besloten om hun leven zo duur mogelijk te verkopen.

Zij konden van hun schuilplaats af een gedeelte van de andere helling van de heuvel en het dal overzien.

Na een kwartier zagen zij eensklaps een vijftal Malabaren, naakte kerels, slechts met een kort lende-doekje aan, te voorschijn komen.

Zij liepen met grote tussenruimten achter elkaar, maar toch zó, dat de een de ander goed kon zien, en dat zij elkander konden toeroepen.

Hun doel was duidelijk; — zij hielden een soort drijffacht, zoals zij het van de Engelse matrozen hadden afgezien, met dit verschil echter, dat het aantal veel geringer was, zodat hun onderlinge afstand ook veel groter moest zijn.

De drie vrienden hielden hun adem in, want de volgende minuten konden over hun lot beslissen.

Een enkel gewerschot zou aanstonds de veertig Malabaren doen toesnellen, en dan was het met hen gedaan.

Met een steile helling van ongeveer vijftig meter hoogte achter hen, zouden zij de strijd zeker niet lang kunnen volgen.

De man, die op de vleugel liep, met het geweer los in de hand, was op nauwelijks vijftig meter van hen verwijderd, en het was duidelijk, dat hij de kam der heuvels volgde, zodat hij onvermijdelijk de schuilplaats der drie vrienden moest ontdekken.

— Als hij schiet, zijn wij verloren, zei Raffles op zachte toon.

— Dan zal hij niet schieten, mylord, zei Henderson vastberaden. Wilt u me laten begaan, dan zal ik die kerel onverhoeds overvallen vóór hij van zijn vuurwapen gebruik kan maken.

Raffles knikte bevestigend zonder een woord te zeggen, maar met een begrijpende blik.

Henderson liet zijn geweer achter,

en overtuigde zich er van, dat zijn mes in zijn gordel stak; als een slang op zijn bulk kruipend en zich zo onzichtbaar mogelijk makend in het hoge gras, kroop hij weg.

Raffles en Brand begrepen direct wat zijn plan was.

Op ongeveer achttien meter afstand lag een rotsblok, dat bijna een meter boven het gras uitstak.

Henderson kroop daar heen, bijna zonder dat het gras bewoog, en toen hij het rotsblok had bereikt, hurkte hij er achter neer.

De Malabaar, die nu en dan een blik terzijde in de afgrond wierp, vervolgde behoedzaam zijn weg.

Eensklaps stond hij stil als uit brons gegoten...

Zijn scherp oog had misschien het glinsteren van de geweerlopen in het gras gezien.

Hij kromde de rug als een panter, die zich voor de sprong gereed maakte, en hief langzaam het geweer op.

Maar nog vóór hij het aan de schouder had kunnen brengen, verhief zich achter hem bliksemsnel de gedaante van de reus met opgeheven arm.

In zijn vuist flikkerde het brede lemmer van zijn dolkmes.

Snel als de gedachte daalde de arm neer, juist toen de Malabaar zich omwendde, — en met een half gesmoorde kreet stortte de zeerover over de rand van de heuvel in de diepte, en viel te pletter op de puntige rotsen.

Henderson had zich onmiddellijk weer in het gras geworpen — de volgende seconden zouden beslissend zijn.

De makers van de zeerover echter hadden blijkbaar niets gemerkt, zó bliksemsnel was alles in zijn werk gegaan.

Zij vervolgden hun weg en spoedig was er niets meer van hen te horen of te zien.

Henderson had zich intussen weer bij zijn beide metgezellen gevoegd, die hem met een krachtige hand-

druk begroetten.

— Je hebt ons weer eens het leven gered, James, zei Brand. Zonder jouw optreden waren wij verloren geweest.

— Het heeft niets te betekenen, mijnheer Brand, zei de reus met een afwerend gebaar. Hoe vaak hebben gij en mylord het mijne niet gered?

De drie mannen bleven nog geruime tijd op dezelfde plek, maar toen de schemering begon te vallen, klommen zij weer naar hun eerste uitkijkpost.

De prauwen waren nu slechts onduidelijk zichtbaar, maar zij konden ze toch nog in de baai zien liggen.

Op de oever brandden enige kleine vuurtjes, waaromheen de zeeroovers zich als bruine gedaanten bewogen.

Alles leek nogal kalm en vredig, maar eensklaps, toen het reeds volkomen donker was, hoorden de drie vrienden van de kant der baai een luid geschreeuw, en enige minuten later zagen zij een felle vuurgloed, terwijl een rookkolom ten hemel steeg.

— O! die bruine bandieten hebben ons vlot ontdekt en het in brand gestoken, riep Henderson woedend.

Het was maar al te waar. De gloed, die daar naar de hemel opsteeg, kon slechts afkomstig zijn van het vlot, dat zij met zoveel moeite en inspanning in dagenlange arbeid hadden weten te vervaardigen, en

waarvan hun behoud afhing.

Raffles keek er met samengeknepen lippen en een sombere blik in zijn ogen naar.

— Daar snijden de bandieten onze laatste verbinding met de beschaving af, zei Brand neerslachtig.

— Jawel, maar het zal hun berouwen, zei Raffles. Er zijn hier nog meer schepen op het eiland, en zij vergissen zich als zij denken, dat zij ons reeds in hun macht hebben.

— Zij zullen natuurlijk vroeg of laat hun makker missen, zei Brand, en als zij naar hem gaan zoeken, moeten zij natuurlijk zijn lijk vinden, en daaruit hun conclusie trekken. Wij verkeren in groot gevaar.

— Ongetwijfeld, en daarom moet er vannacht nog gehandeld worden.

— Wat denk je te doen?

— Wij zullen nog een poos hier blijven, en als die duivels slapen, zullen wij deze heuvel afdalen, — en de rest zullen wij wel nader zien.

Er verliepen enige uren, gedurende welke tijd de stilte alleen werd verstoord door het geschreeuw en getier der zeeroovers, die zich blijkbaar hadden te buiten gegaan aan de brandewijn, die tot de kleine voorraad op het eiland behoorde.

Omstreeks elf uur in de avond werd alles stil, en begonnen de drie reizigers de heuvel omzichtig af te dalen.

HOOFDSTUK IV

VAN KWAAD TOT ERGER

Zorg dragende, dat zij zo weinig mogelijk gerucht maakten, zetten de drie mannen hun tocht voort.

Langzaam naderden zij het uiteinde van de baai.

Van de top van een lage heuvel af, welke zij hadden moeten overklimmen, konden zij het gehele strand overzien.

Hier en daar flikkerde nog een kampvuur, waaromheen een aantal Malabaren lagen te slapen.

Dicht bij de zoom van het bos liepen een paar gedaanten heen en weer, flauw beschenen door de gloed van de vuren.

Dat waren de wachtposten, die de Malabaren tegen een mogelijke overval hadden uitgezet.

De prauwen lagen onbeweeglijk op dezelfde plaats, alleen de motorboot lag een weinig verder afzonderlijk.

Raffles dacht een ogenblik na, en zei toen op fluisterende toon:

— Wij moeten die motorboot tot iedere prijs in ons bezit zien te bemachtigen. Daarvan hangt onze redding af. Kom mee, jongens, wij zullen om de baai heentrekken en dan heb ik een werkje voor Henderson.

De drie mannen zetten hun tocht voort, en slopen nu onder het dichte gebladerte van een tamarindebosje naar het kamp toe, het geweer in de aanslag, en vastbesloten daarvan

gebruik te maken als het moest.

In een grote boog gingen zij om de baai heen, en wierpen zich toen in het gras, omdat een der bandieten hen op nauwelijks tien passen voorbij ging.

Ongedeerd bereikten zij de andere oever van de baai, waar de motorboot gemeerd was. Zij zagen dat de zeerovers de motorboot niet onbewaakt hadden gelaten.

Op het witte dek waren duidelijk de gedaanten zichtbaar van een stuk of vijf Malabaren, die om de kap van de kajuit gehurkt zaten, met het geweer tussen de knieën, en op gedempte toon met elkander prattend.

Het zou zeer riskant zijn, zonder meer een poging te doen om de motorboot te overvallen, want deze lag wel zes meter van de oever, waar de baai omstreeks een meter diep was.

Vóór de drie mannen de boot bereikt zouden hebben, zou er zeker reeds lang alarm zijn gemaakt.

Raffles trok Henderson bij de arm, en fluisterde hem in:

— Ons leven hangt nu van jou af, James. Je hebt de dynamietpatronen bij je, en ook de lonten. Wat ik je vraag, zou ik zeker niet aan een ander durven voorstellen, want je stelt je eigen leven in gevaar.

— Dat heeft niets te beduiden,

mylord, zei de brave kerel schouderophalend, zeg mij maar wat ik te doen heb.

— Aan boord van ieder der vijf prauwen, die niet, of slechts onvoldoende bewaakt worden moet een dynamietpatroon gebracht worden. De lonten moeten van verschillende lengte zijn, want het is van belang dat de patronen tegelijkertijd ontploffen.

— Komt in orde, mylord! zei Henderson eenvoudig.

De dynamietpatronen werden te voorschijn gehaald, en Raffles onderzocht de lonten.

Deze waren allen even lang, en onder normale omstandigheden konden zij een kwartier branden.

Raffles kortte ze zover in, dat de langste niet langer dan tien minuten, de kortste ongeveer vijf minuten zou kunnen branden.

Henderson kreeg van Raffles diens sigarettenaansteker, waarna alles, patronen, lonten en aansteker in zijn hoed werd gedaan, die hij omgekeerd weer opzette, en met een riem op zijn hoofd vastbond.

Henderson zou zich zwemmende naar de prauwen moeten begeven, en alles moest droog blijven.

De reus ontkleedde zich geheel, en maakte zich gereed om zijn gevaarlijke taak te gaan volbrengen.

— Je begint dus met de prauw die hier het verste vandaan is, zei Raffles fluisterend, en je eindigt met het vaartuig dat het dichtst hier bij de kust ligt, en dan kun je met een paar krachtige slagen binnen een minuut weer aan land zijn. Je moet je dan aanstonds weer aankleden, want van de verwarring zullen wij gebruik maken om de motorboot te bestormen. Ga met God.

Henderson liet zich in het water glijden, zorg dragende, dat hij zijn hoofd goed boven water hield.

Hij kon tot voorbij de eerste prauw waden, want daar kwam het water hem nauwelijks tot de heupen, maar vandaar zwom hij verder, met de gewone schoolslag om zo

weinig mogelijk gerucht te maken.

Ongemerkt bereikte hij de verstverwijderde prauw.

Hij trok zich voorzichtig aan een afhangend touw op, en wierp een blik over het lage dek.

Op de voorplecht zag hij onduidelijk een paar gedaanten, die daar vast in slaap lagen te snurken.

Henderson aarzelde geen moment. Hij trachtte vaste grond onder de voeten te krijgen, om niet genoodzaakt te zijn, in het water liggende, zijn moeilijk karweitje te verrichten. Tot zijn vreugde gelukte hem dit ook; het water kwam hem tot onder de oksels.

Hij zwaaide zijn handen zo goed mogelijk droog, haalde de patronen uit de omgekeerde hoed, en zocht er de patroon met de langste lont uit.

Hij legde deze op het achterdek, onder een uitstekende rand van de verschansing neer, knipte de aansteker aan, waarvan hij het vlammetje in de kom zijner handen verborg, en stak de lont bij het uiteinde aan.

Deze vatte vuur, en begon met een nauwelijks zichtbaar rossig vonkje te gloeien, dat langzaam voortkroop.

De vier overige patronen in de linkerhand boven water houdend, zwom Henderson zo snel hij kon met een arm naar de tweede prauw, en herhaalde daar de eerste bewerking, zonder zich de tijd te gunnen, een blik op het dek te slaan.

Het water werd hoe langer hoe ondieper, naarmate hij de oever naderde.

Bij de vijfde prauw beefde zijn hand een weinig van opwinding, maar hij bedwong zijn zenuwen, en legde de dynamietpatroon met de aangestoken lont behoedzaam op het dek neer.

Met een paar krachtige slagen bereikte hij de oever, en snelde weg naar de rots, waar Raffles en Brand in spanning waren achtergebleven.

— Is het gelukt, James? vroeg

Raffles, terwijl hij de reus bij de arm greep.

— Als de patronen niet ontdekt worden en de lonten niet uitdoven, dan gaan de prauwen aanstonds de lucht in, mylord.

Vliegenvlug trok Henderson, na het aanhangende water te hebben afgeschud, zijn kleren weer aan.

Hij was hier nog niet eens geheel mee klaar, of een oorverdovende losbarsting verscheurde de nachtelijke stilte, bijna onmiddellijk gevolgd door en tweede, een derde, en een vierde. De brokstukken der prauwen werden hoog de lucht in geslingerd, en wat er overbleef vatte vuur en was in een oogwenk verteerd.

Er verliepen nog enkele seconden, en toen vloog de vijfde prauw eveneens met donderend geweld de lucht in.

De drie mannen hadden hierop niet eens gewacht om snel te handelen.

Zij hadden hun geweren gegrepen en waren naar de plek gestormd, waar de motorboot voor anker lag.

Een panische schrik scheen zich van de zeerovers te hebben meester gemaakt.

Schrik... maar ook een helse woede.

In het kamp waren alle Malabaren opgeschrikt, en luid schreeuwend en tierend, liepen zij heen en weer, niet wetend wat zij moesten doen.

Maar reeds kwamen er enigen aansnellen, die instinctmatig begrepen, dat de motorboot gevaar liep.

De vijf bandieten, die zich daar aan boord bevonden, waren onmiddellijk begonnen het anker te lichten, om hun huid te redden.

Raffles en Brand zagen dit, knielden op het zand neer en legden twee hunner met welgerichte schoten neer.

Een der Malabaren sprong over boord, misschien denkend, dat de halve Engelse vloot in aantocht was,

en de twee overigen werden, juist toen zij hun geweer grepen, op slag gedood.

Zo snel zij konden waadden nu de drie mannen, de geweren boven hun hoofd houdend, naar de motorboot.

Zij gooiden de lijken der Malabaren overboord. Henderson pakte het roer, terwijl Brand de motor op gang bracht.

Onder woedend gehuil kwamen de Malabaren aanstormen.

Enigen hunner waadden reeds, al vurend, door het water naar de boot, die langzaam in beweging begon te komen.

Raffles had zich verdekt opgesteld achter de kap van de kajuit, en vuurde vandaar op de naderende bandieten.

Ofschoon de kogels hem om de oren floten en een splinter van de getroffen kajuitskap hem in het vlees drong, slaagde hij er in nog drie der zeerovers neer te leggen.

Intussen had Brand de motor op volle toeren gebracht en de boot stootte de baai uit, de vrijheid tegemoet.

Het drietal kon er nu pas aan denken de toestand eens nader onder het oog te zien.

Zij waren alle drie licht gewond, en Raffles als een vaardig heelmeeester, had zijn makkers spoedig verbonden.

Met de levensmiddelen was het echter minder gunstig gesteld, want zij hadden slechts weinig kunnen medevoeren, en aan boord van de motorboot bleken zich slechts enkele, door de Malabaren gebakken broden, te bevinden.

Maar toch — wat betekende dit alles in vergelijking met het feit dat zij hun vrijheid hadden weten te herkrijgen, en hun leven hadden gered.

De boot zou immers, ofschoon deze niet zo biezonder hard liep, gemakkelijk nog diezelfde dag, al was het dan laat in de avond, Ceylon

kunnen bereiken.

Het was omstreeks half drie in de ochtend, toen de motorboot de baai uitvoer.

Henderson bereidde aanstonds een maaltijd, die niets anders dan zeer eenvoudig kon zijn.

Raffles had het roer van hem overgenomen, en Brand hield het oog op de motor.

Toen zij alle drie wat gegeten hadden, kwam juist de zon op, en verlichtte de golven, nauwelijks door een briesje bewogen.

Raffles nam zijn kijker en tuurde de zee af. Eensklaps uitte hij een lichte kreet. Een eskader van omstreeks twaalf schepen, tot de Engelse oorlogsmarine behorende, naderde.

Het waren twee kruisers, vier

snelle torpedojagers en twee duikboten.

Deze kleine vloot bevond zich op nauwelijks een mijl van de motorboot, en naderde zichtbaar.

Raffles en Brand wisselden een betekenisvolle blik met elkander.

Een eigenaardige glimlach deed de lippen van de Grote Onbekende krullen.

— Engelse oorlogsschepen, amice, zei hij laconiek.

— Zij maken zeker jacht op de vrouwen, meende Brand.

— Op de vrouwen en op de motorboot, Charles. In het kort, als er ooit aanleiding was om te zeggen dat wij van de regen in de drup zijn geraakt, dan is het zeker op dit ogenblik.

HOOFDSTUK V

AAN BOORD VAN H. M. « MEMPHIS »

Als Charles Brand soms nog een ogenblik gehoopt mocht hebben, dat men hen met rust zou laten, dan zou het maar al te spoedig blijken dat hij zich vergist had.

Aan boord van een der kruisers werd het sein « bijdraaien » gehezen.

Aan ontkomen was natuurlijk niet te denken. En, bovendien, wie wegloopt bekent schuld.

Het beste was dus in ieder geval het sein niet in de wind te slaan, en bij te draaien.

Raffles wendde dus het roer, en stevende op de flotille af.

In een oogwenk was de motor-

boot omringd door de torpedo- en de duikbootjagers.

Raffles begreep, dat men het aan boord van de oorlogsschepen op zijn minst genomen zeer verdacht moest vinden, dat de motorboot zich zo dicht bevond bij het rovers-eiland, waar zich pas kort geleden zulke opzienbarende gebeurtenissen hadden afgespeeld.

De naam van de kruisers was nu duidelijk zichtbaar op de boeg.

De ene was de « Memphis », de andere de « Cleopatra ».

Aan boord van de « Memphis » kwam een officier, met een scheepsroeper gewapend, naar de verschan-

sing, en riep :

— Wie zijt gij? Waarheen gaat gij?

— Lord Palmhurst met secretaris en bediende! riep Raffles zo hard hij kon, terug. Wij zijn op weg naar Madras!

— Wat doet gij dan hier? Komt gij van Galitas?

— Ja, wij komen er juist vandaan; — het is een prachtig eiland, en ik zal de Engelse regering er een bod op doen. Ik wens er een bungalow te laten bouwen!

— Dat zijn uw zaken, die ons niet aangaan. Maar eerst zult gij wel zo goed zijn, met uwe metgezellen aan boord te komen!

— Maar dat strookt in het geheel niet met mijn reisplannen!

— Best mogelijk! Dan zult gij die plannen moeten wijzigen! Ik heb tot opdracht onderzoek te doen naar uw identiteit!

— Ik heb toch al gezegd, wie ik ben.

— Zeker — maar wie waarborgt ons, dat gij de waarheid hebt gesproken?

— Het is goed — wij zullen langzamerhand komen!

Raffles stuurde de motorboot behendig naast de kruiser, waar men de valreep had neergelaten.

De kruiser had zijn vaart vermindert, en lag nu bijna stil.

Een paar matrozen hadden de aanlegboom uitgebracht, kropen er nu over, lieten zich aan de touwen tot boven de oppervlakte van de zee zakken en maakten de motorboot vast, waarna de « Memphis » aanstonds weer opstoomde.

Raffles had met Brand en Henderson op zachte toon enige woorden gewisseld en klom nu aan boord, door zijn beide metgezellen gevolgd.

Boven aan de valreep wachtte de officier, die hun zo even had toegeroepen, hen op.

Hij salueerde, keek Raffles en zijn vrienden scherp aan, en zei:

— Wees zo goed, mij naar de ka-

pitein te volgen; onderwijl zullen enige matrozen uw boot onderzoeken.

Hij maakte een uitnodigend gebaar en ging de drie mannen vóór naar de hut van de kapitein, vóór aan de campagne gelegen.

De gezagvoerder van de « Memphis » was een krachtig gebouwde man, met een stuurs gezicht, dikke lippen en brede kaken.

Hij was verdiept in de lectuur van het scheepsjournaal, toen de officier binnentrad en met de hand aan de pet op de drempel van de deur bleef staan.

De kapitein keek op en vroeg:

— Zo — zijn dat die vreemde snoeshanen? Laat mij hen eens wat nauwkeuriger bekijken.

Hij stond op en kwam met de handen op de rug naar de drie mannen toe, die hij aandachtig opnam.

Hij bromde iets onverstaanbaars vóór zich heen, en zei toen luid:

— Wees zo goed, mij eens uitvoerig mede te delen, wie gij zijt, en hoe gij in deze streek van de Indische Oceaan verzeild zijt geraakt.

— Met genoegen, kapitein, antwoordde Raffles glimlachend. Ik ben Lord Palmhurst Earl of Sandorf uit Londen; deze heer is mijn secretaris Brunt, en deze is mijn bediende, chauffeur, en factotem, James Green. Ik maakte een reis door India, kwam enige dagen geleden te Madras aan, en huurde daar een motorboot, met het doel, een kruistocht te maken in de buurt van de Tchagos eilanden.

De kapitein zweeg en keek Raffles geruime tijd strak aan, die deze blik met een vriendelijke glimlach doorstond, en vervolgde toen:

— De motorboot, in welke wij u hier hebben aangetroffen, is natuurlijk dezelfde welke gij te Madras gehuurd hebt?

— Dat is zo, kapitein.

— Er is iets eigenaardigs met die boot, ging de kapitein voort.

— Hoezo, kapitein? vroeg Raffles

met voorgewende belangstelling.

— Gij moet weten, dat men deze zelfde boot, de «Nelly», nog pas eergisteren gesignaleerd heeft op de kust van Ceylon, en toen waart gij zeker niet aan boord, maar wel zeven of acht Malabaren.

— Hoogst merkwaardig! riep Raffles schijnbaar in de grootste verbazing uit.

— Dat is ook mijn mening, kwam de kapitein, terwijl zijn kaken zich bewogen als die van een herkauwend rund, en hij Raffles met zijn blikken trachtte te doorboren; ik zelf heb het ook biezonder eigenaardig gevonden. Gij moet weten, dat wij sedert een paar maanden jacht maken op Malabaarse zeeroovers, die zich het eiland, waar gij zo even vandaan zijt gekomen, tot vlootbasis hebben uitgekozen, als ik mij zo eens mag uitdrukken.

— Ik val van de ene verbazing in de andere! riep Raffles uit.

— Ik dacht wel, dat gij er zo over zoudt denken, kwam de kapitein grinnikend, en nu zullen wij eens een ander onderwerp ter sprake brengen.

— Wij zeggen dus, mylord, dat gij op het eiland zijt geweest, waar zich, naar gij misschien wel zult weten, niet lang geleden een voorval heeft afgespeeld, waarvan de Amerikaanse katoen-fabrikant Albert Crooke en een zekere John Raffles met zijn assistenten de hoofdpersonen waren.

— Ja, nu gij er over spreekt, meen ik mij daar wel iets van te herinneren, merkte Raffles op. Mag ik weten, in welk verband dit alles staat met onze gedwongen komst aan boord van uw schip?

— Nog een ogenblik geduld, antwoordde de kapitein op barse toon. Wij redeneren namelijk aldus, dat slechts drie Europeanen belang kunnen hebben op dit tijdstip op dat roverseiland te landen. Namelijk Raffles en zijn twee metgezellen.

De kapitein keek Raffles aan, als verwachtte hij een antwoord, doch

deze bleef hem maar zwijgend, met dezelfde vriendelijke glimlach, aanzien.

— Hebt gij mij niets te zeggen, mijnheer, vroeg de kapitein na een ogenblik met een gebaar van ongeduld.

— Niets, kapitein.

— Er heeft zich op dat eiland dus niets voorgedaan wat uw aandacht heeft getrokken? ging de kapitein voort, terwijl de aderen op zijn voorhoofd begonnen te zwellen. Gij geeft geen antwoord? Dan zal ik u halverwege tegemoet komen. Een half uur ongeveer voor wij uw motorboot in het oog kregen en toen het nog donker was, hoorden wij een geweldige vijf- of zesvoudige explosie uit de richting van het roverseiland. Wilt gij mij wijs maken, dat gij daar niets van vernomen hebt?

Voor Raffles kon antwoorden, naderden er snelle voetstappen over het dek.

Het volgende ogenblik stonden twee matrozen, voorafgegaan door een bootsman, voor de deur van de hut stil.

Zij hielden een Indiër, slechts gekleed in een gestreepte linnen broek, elk bij een arm vast.

De kapitein keek verbaasd op, toen het viertal zichtbaar werd.

— Wat moet dat betekenen, boots? Waar komt die bruine vent zo eensklaps vandaan? vroeg hij.

De bootsman, die in de houding was gaan staan, salueerde, en antwoordde:

— Wij vonden deze man in de voorpiek van de motorboot, sir. Hij had zich daar verborgen tussen een hoop touwwerk en ledige benzineblikken.

Raffles had een blik achter zich geworpen, en beet zich op de lippen.

Dit was iets waarop hij niet gerekend had.

— Breng die vent eens hier, beval de kapitein.

De matrozen brachten hun gevangene, die schuw om zich heen keek, in de grote hut, terwijl zij hem ste-

vig bleven vasthouden.

De kapitein keek de man onderzoekend aan, en vroeg:

— Spreek je Engels?

— Yes sir, a little bit.

— Hoe kwam je in die boot?

De Malabaar aarzelde een ogenblik, en zei toen bevend:

— Ik behoorde tot de kleine afdeling van twaalf mannen, die er in geslaagd waren, aan de drijfjacht van uw matrozen te ontkomen.

— Gij waart dus op het eiland achtergebleven?

— Yes, sahib.

— En verder?

— Wij waanden ons reeds veilig, toen wij werden overvallen door enige Europeanen. Vijf onzer werden gedood, en de overigen slaagden er in, naar de baai te vluchten en zich daar meester te maken van de motorboot, waarmee de Europeanen waren aangekomen.

— Dezelfde boot die thans langszij van ons schip ligt? vroeg de kapitein op levendige toon.

— Yes, sahib.

— Ga voort.

— Wij lieten hen op het eiland achter, en voeren zo snel mogelijk naar... de plek waar wij wisten, onze makkers te zullen aantreffen. Wij moesten daar echter drie dagen wachten, alvorens zij van 'n strooptocht terugkwamen. Toen echter keerden wij terug naar het eiland, om ons op onze vijanden te wreken. Wij landden er met vijf prauwen, en de motorboot, en dadelijk begonnen wij het eiland te doorzoeken. Het onderzoek leverde ons echter die dag geen resultaat op, en toch wisten wij zeker, dat de Europeanen zich nog op het eiland moesten bevinden.

— Hoe wisten jullie dat?

— Omdat wij 's avonds dat was gisteren, een vlot ontdeekten, hetwelk zij zeker pas vervaardigd hadden en aan de kust verborgen, toen zij onze prauwen zag en naderen.

— Verder.

— Wij staken het vlot in brand,

antwoordde de Malabaar, terwijl zijn ogen flikkerden bij de herinnering.

— Verder... verder...

— Wij sloegen ons kamp op dicht bij de aanlegplaats van onze prauwen, en gingen slapen met het vaste voornemen, de volgende dag het eiland net zolang te doorzoeken, tot wij de drie Europeanen ontdekt hadden.

— En hebben jullie ze ontdekt?

— No sahib. Zij waren ons vóór, antwoordde de bandiet. Zij moeten zich verzekerd hebben van de hulp van Silva, de Godin der Verdediging. Terwijl wij sliepen, wisten zij ontploffingsmiddelen aan boord van onze prauwen te brengen... en alle vijf vlogen in de lucht.

De kapitein wierp Raffles een veelbetekenende blik toe, en zei half luid:

— Dat waren dus de ontploffingen, welke wij gehoord hebben.

Hij wendde zich opnieuw tot de Malabaar en zei op bevelende toon:

— En verder?

— Er is niet veel meer te vertellen, sahib. De vijf prauwen vlogen de lucht in, en de zeven man, die zich aan boord bevonden, waren dood. Ik echter bevond mij met vijf anderen aan boord van de motorboot. Ik sliep in het ruim, terwijl mijn makkers aan dek waren. De ontploffingen wekten mij, maar vóór ik mijn geweer had kunnen grijpen en naar boven snellen, werden mijn vijf makkers gedood. De boot stak in zee en ik kroop in de voorpiek. That is all.

Allen hadden zwijgend toegelusterd.

Toen wendde de kapitein zich tot de zeerover, en vroeg:

— Hebt gij die drie Europeanen alleen bij nacht gezien?

— Ook overdag, tijdens het gevecht.

— Gij zoudt hen dus onmiddellijk herkennen?

— Ik herken altijd mijn doods-vijanden! riep de Malabaar op woestete toon.

— Kijk dan gindse drie mannen eens aan, beval de kapitein, terwijl hij de matrozen een wenk gaf om de gevangene een weinig naar voren te brengen.

De zeerover had nauwelijks een blik op Raffles en zijn metgezellen geworpen, of een gegrom als van een wild dier ontsnapte hem, en hij tastte naar zijn gordel, waarin de kromme dolk stak.

De matrozen hielden hem echter stevig vast, en de bootsman ontnam hem zijn wapen.

— Zij zijn het! snauwde de Malabaar, de ogen gloeiend van haat.

De kapitein dacht een ogenblik na en zei toen kortaf:

— Boei die man en breng hem naar een der cachotten.

Raffles had het gehele toneeltje zwijgend gadeslagen, met de armen over de borst gekruist, en schijnbaar volkomen kalm, ofschoon hij wel begreep, dat de verklaring

van de zeerover hem en zijn metgezellen wel eens de vrijheid zou kunnen kosten.

De kapitein wierp hem een half spottende, half nieuwsgierige blik toe, en zei:

— Als ik u een raad mag geven, dan zou ik nu maar ophouden met sprookjes vertellen, want dat brengt ons niets verder.

— Misschien hebt ge wel gelijk, kapitein, zei Raffles glimlachend.

— Gij erkent dus dat gij John Raffles zijt? vroeg de kapitein.

— Voorlopig erken ik nog niets, antwoordde Raffles rustig.

De kapitein fronste de wenkbrauwen en wilde driftig uitvallen, wist zich echter te beheersen, en zei schouderophalend:

— Nu, dat is ook wel beschouwd mijn zaak niet, daarover zal de politie-rechter te Madras moeten oordelen.

HOOFDSTUK VI

ONTSNAPT, EN WEER GEVANGEN

Raffles keek de kapitein strak aan en zei:

— Hieruit moet ik dus opmaken, dat gij van plan zijt, mij aan de politie uit te leveren. Acht gij het verantwoord, aldus te handelen, kapitein? vroeg Raffles.

— Volkomen verantwoord, antwoordde de kapitein hooghartig. Ik heb een signalement van u, waaraan gij vrij nauwkeurig beantwoordt. Maar ik zou misschien nog geargeld hebben zonder de verklaring van die Malabaar.

— Mag ik vragen wat gij nu voornemens zijt?

— Ik zal u natuurlijk ieder afzonderlijk laten opsluiten.

— Vindt gij dit niet een zonderlinge behandeling van een drietal mannen, die u een paar honderd zeerovers in handen hebben gespeeld? vroeg Raffles met een fijn glimlachje.

De kapitein scheen even met zijn antwoord verlegen.

Toen antwoordde hij brommend:

— Ik erken, dat gij ons in dat opzicht een grote dienst hebt bewezen, maar ik vergeet evenmin, dat gij een grote som aan geld en waardevoorwerpen hebt ontvreemd uit het

hol op het eiland, welke daar door de bandieten was verborgen. Ik doe slechts mijn plicht, en die schrijft mij voor, u gevankelijk naar Madras te brengen. Het is aan de rechters in die stad, om de mate van uw schuld vast te stellen.

Hij gaf de bootsman een wenk, en de matrozen, die zich reeds te voren in het gelid voor de deur hadden geschaard, voerden de drie mannen ieder naar een der stalen cachotten, die zich op het achterdek bevonden.

Deze cachotten bevonden zich op een rij boven op het dek, en waren met stalen deuren afgesloten.

Boven in deze deuren bevond zich een kleine vierkante opening, met tralies afgesloten, waardoor licht en lucht naar binnen konden dringen.

Alvorens zij werden opgesloten, werden de drie mannen gefouilleerd en men nam hun dus ook de revolvers af.

De reis zou niet langer dan vier dagen duren, en daar zij voldoende te eten kregen, hadden de gevangenen, althans wat dat betreft, niet te klagen.

De kapitein was echter een voorzichtige man, en hij had reeds zoveel van Raffles gehoord dat hij alle maatregelen nam, ten einde zijn ontvluchting te beletten.

De motorboot werd naar de andere kruiser overgebracht, en op sleeptouw genomen, maar niet dan nadat men de benzinetank had laten leeglopen, en alle benzinebussen verwijderd.

Aan boord van de « Memphis » bevond zich een stoombarkas, die de kapitein dezès terdege liet bewaken.

Ten overvloede werd er ook een schildwacht geplaatst voor de stalen cachotten.

De eerste dag verliep, zonder dat zich iets bijzonders voerdeed.

Bij het vallen van de nacht bevond het eskader zich ter hoogte van de Maladiva-eilanden, maar alle schepen waren niet meer bijeen,

want de vier torpedojagers en de twee duikboten hadden koers gezet naar het roverseiland, ten einde daar de bandieten te pakken zien te krijgen, voor zij gelegenheid hadden zich op de een of andere wijze uit de voeten te maken.

Op de tweede dag voer de kleine vloot langs Ceylon, en hier scheidde zich de kruiser « Cleopatra » van het smaldeel af, ten einde te Point de Galle voor anker te gaan.

Thans bleven slechts de vier duikbootjagers in de nabijheid van de « Memphis ».

In de loop van de namiddag voer de kruiser de golf van Manar binnen, en des avonds de Straat van Palk, de tamelijk nauwe zeestraat tussen het vasteland van India en de eilanden ten noorden van Ceylon.

Het was in de nacht van die tweede dag, dat de stilte aan boord van de « Memphis » plotseling verstoord werd door een luid tromgeroffel en nijdige trompetstoten; er werd alarm geblazen.

De kapitein, die reeds in zijn kool lag, kwam ten halve gekleed, het dek opstormen en bonsde tegen de eerste officier, die de wacht had, op.

— Wel vervloekt, sir, wat betekent dat lawaai? bulderde de gezagvoerder.

— De gevangenen zijn ontsnapt, sir!

De kapitein greep naar zijn hoofd, en zijn stem klonk hees, toen hij eindelijk de kracht had ont te roepen:

— Ontsnapt? Wilt gij mij wijs maken, dat die drie mannen er in geslaagd zijn uit stalen cachotten te ontsnappen, die bovendien dag en nacht bewaakt worden door een schildwacht.

— De man ligt bewusteloos voor een der drie geopende deuren, sir.

— Dan moet de duivel de hand in het spel hebben, brulde de kapitein. Breng dadelijk de zoeklichten in werking; zij kunnen nog onmogelijk ver zijn.

't Was een gedraaf en geschreeuw

van belang aan boord van de kruiser.

— Waar blijft nu dat licht? riep de kapitein schor van woede.

Op de campagne riep een stem terug:

— Wij kunnen het niet ontsteken, kapitein.

— Waarom niet, voor de duivel?

— De elektrische geleidingsdraad is vernield.

Het schip bevond zich juist in de smalle zeestraat, en krachtige roeiers zouden met een der sloepen gemakkelijk in enkele uren de dichtstbijzijnde kust kunnen bereiken.

Wanneer het licht gewerkt had, zou het zeer gemakkelijk zijn gevallen, de golven, tot op vele mijlen afstand, af te zoeken, als wanneer de vier duikbootjagers in een ommezien de vluchtelingen achterhaald zouden hebben.

Maar wat moest men beginnen in deze duisternis?

— Wij missen een sloep, kapitein! riep de stem van een matroos, van een der bovendecken.

— Ja, natuurlijk! Dacht je dat zij weggevoegen zijn? riep de kapitein terug.

Terwijl de electriciens koortsachtig werkten, om de geleidingsdraden van de twee zoeklichten te herstellen, werd naar alle kanten draadloos geseind naar verschillende havenautoriteiten.

Er verliep bijna een half uur, en toen straalde eensklaps het licht van een der zoeklichten en wierp zijn schitterend felle stralenbundel tot ver naar de gezichtseinder.

Aan boord van de «Memphis» ging een hoers op, terwijl vele kijkers de langzaam ronddraaiende straal volgden. Plotseling slaakte een der officieren een kreet en wees met uitgestrekte vinger naar een punt in de verte.

Daar stoof een duikbootjager in volle vaart over de golven, zodat het kielzog zich kilometers ver uitstrekte.

De duikbootjager zette koers naar

iets, dat er in de verte uitzag als een kleine zwarte stip... De kapitein, die door zijn kijker had getuurd, wendde zich tot de bootsman, die op enige afstand stond, en beval:

— Zeg aan de steward, dat hij mij een cognac groe brengt... Wij hebben ze.

Hij wreef zich in de handen, alsof hij persoonlijk dit succes had behaald.

De duikbootjager was nu de zwarte stip genaderd, en leek nu zelf niet veel groter dan een notedopje.

Maar spoedig werd hij groter en groter, en door de kijker was het reeds te zien dat hij een sloep op sleeptouw had.

Maar de sloep was ledig.

— Zouden de vluchtelingen in zee zijn gesprongen? zo wendde de kapitein zich tot zijn eerste officier, op ongeruste toon.

— Dat betwijfel ik, sir, antwoordde deze, tenzij zij zelfmoord hebben willen plegen.

Een kwartier later was de ongerustheid van de kapitein verdwenen. De duikbootjager, met de sloep op sleeptouw, bevond zich toen op geen kabellengte afstand van de kruiser, en in het verblindend witte zoeklicht kon men ook met het blote oog de gedaanten der drie vluchtelingen zien, die onbeweeglijk midden op het dek bij elkander stonden, omringd door zes matrozen met de revolver in de vuist.

Tien minuten later waren zij terug aan boord van de «Memphis» en werden zij voor de kapitein gebracht in gezelschap van de officier, die het bevel voerde over de duikbootjager.

De gezagvoerder, vuurrood van drift, en over zijn woorden vallend, richtte zich tot Raffles, en beet hem toe:

— Gij hebt dus willen ontvluchten, sir?

— Ja, jammer dat het niet gelukt is, antwoordde Raffles glimlachend.

De kapitein brieeste van woede. — Ik heb veel lust om jullie aan de

ra te laten opknopen, riep hij.

— O, neen kapitein, dat is uw taak niet! Daarover heeft alleen de rechter te Madras te beslissen, zei Raffles laconiek.

De kapitein liet zich sidderend van woede in zijn rieten stoel vallen, niet bij machte om een woord uit te brengen. Ten slotte wendde hij zich tot de eerste officier met de vraag:

— Zult gij nu zo goed zijn, sir, mij te verklaren hoe het mogelijk was, dat deze mannen hebben kunnen ontsnappen?

De aangesprokene haalde wanhopig de schouders op en antwoordde:

— Ik kan het u niet zeggen, sir, ik weet alleen dat ik op mijn ronde voorbij de cachotten kwam en daar de matroos die de wacht had, naast een der deuren vond leunen. Daar hij onbewegelijk in dezelfde houding bleef, in plaats van te salueren, sprak ik hem aan. De man gaf echter geen antwoord, en toen ik mijn lantaarn bij zijn gezicht hield, zag ik dat hij zeer bleek was en de ogen gesloten had. Hij was blijkbaar bewusteloos.

— En hij stond? riep de kapitein.

— Hij stond, sir, en leunde met de rug tegen de wand van de rij cachotten.

— Daar staat mijn verstand bij stil, mopperde de kapitein verslagen. Wat deed gij toen?

— Ik schudde de man, en toen viel hij om als een blok. Vlak naast hem stond een der celdeuren aan; de anderen waren gesloten, maar toen ik aan de kruk draaide kon ik ze gemakkelijk openen. De cachotten waren ledig... de vogels waren gevlogen. Ik heb toen natuurlijk aanstonds alarm laten blazen.

De kapitein wendde zich nu tot Raffles, en vroeg bars:

— Wel, mijnheer, wat hebt gij daarop te zeggen?

— Niets, kapitein, antwoordde Raffles, ik ben te bescheiden om iets van mijn elgen werk te zeggen.

— Maar ik wens te weten hoe gij

ontsnapt zijt, bulderde de kapitein.

— O, dat had niet veel te betekenen, antwoordde Raffles luchtig; de zaak is, dat uw mannen ons niet zo heel grondig gefouilleerd hebben. Ik wil u wel een klein beroepsgeheim verklappen, en u vertellen dat ik altijd voorzien ben van enige kleine instrumentjes hier en daar in mijn kleren verborgen. Daaronder bevond zich een klein voorwerpje, hetwelk mij steeds van veel nut is geweest bij het openen van sloten — en laat ik u daaraan toevoegen, dat die van uw cachotten miserabel zijn. Ik geloof waarlijk dat ik ze ook met een haarspeld had kunnen openen.

— Maar de matroos! riep de kapitein uit, bijna stikkend van drift, wat is er met de matroos gebeurd?

— Ik heb hem alleen een poosje bewusteloos gemaakt, kapitein.

— Op welke wijze?

— Ik heb hem juist toen hij weer voorbij het luikje in mijn deur marcheerde slechts even een klein doekje onder de neus geduwd. De volgende seconde bleef de man stokstijf tegen het schot van onze cachotten leunen. De rest was kinderspel, ik opende het slot van mijn deur, als ik het zo zeggen mag, met minder moeite dan gij gebruikt om een sardineblikje te openen, en opende vervolgens de deuren der beide andere cachotten. Ik wist natuurlijk waar wij ons bevonden en heb met opzet tot vannacht gewacht. Wij hebben toen snel het sloepje achter aan het schip uitgezet, nadat een mijner metgezellen die een diepgaande studie van de bokskunst heeft gemaakt, naar de matroos, die er de wacht hield, was geslopen, en de brave sukkel had neergeslagen. Maar voor die tijd waren wij zo vrij geweest de leiding van het zoeklicht te vernielen. Ik kan niet nalaten hulde te brengen aan de ijver van uw electriciens! Nog twintig minuten, en wij waren in veiligheid geweest. That is all, sir.

— Ja, dat is alles, herhaalde de kapitein op grimmige toon, maar ik

zal u tonen wat het zeggen wil, een poging te doen om te ontsnappen van een H. M. 's oorlogsbodems!

— Ik geloof waarachtig, dat gij het mij kwalijk neemt! riep Raffles verwonderd uit.

— Dat doe ik ook, mijnheer, dat doe ik! bruide de kapitein. Ik zal u in de boeien laten sluiten!

— Als die dan maar van een weinig betere kwaliteit zijn dan de andere zaken hier aan boord, gaf Raffles met een spottend glimlachje te kennen.

— Dat zult gij ondervinden, heren de kapitein. Bootsman breng de boeien hier.

De bootsman salueerde, verwijderde zich, en kwam even later met drie stel stalen boeien terug, welke hij voor de kapitein op tafel legde.

Raffles wierp er een onderzoekende blik op, staarde de kapitein een ogenblik aan en riep toen uit:

— Noemt gij dat boeien? Maar dat is kinderspeelgoed, kapitein. James, wat zegt jij er van?

De reus was met een paar stappen bij de tafel, greep een paar van de boeien en het volgende ogenblik knapte het staal tussen zijn sterke vingers, alsof het glas was.

De kapitein liet zich achterover in zijn stoel vallen en keek Henderson met uitpuilende ogen aan.

Hij snakte naar lucht als een vis op het droge, en hijgde:

— Dan zal ik jullie met touwen laten binden, met kabels, met ankerkettingen als het moet. Ik zal tien man voor de cachotten de wacht laten houden, ditmaal op veilige afstand — want ik zweer dat jullie mij niet meer zullen ontkomen!

— Ik hoop, voor u, dat gij daarin zult slagen, dat is alles wat ik zeggen kan, zei Raffles glimlachend.

HOOFDSTUK VII

AANKOMST TE MADRAS

Het bleek alda, dat het de kapitein ernst was met zijn bedreiging.

De drie vluchtelingen werden achtereenvolgens stevig gebonden met touwen, dik genoeg, om er een os weerloos mee te maken.

En daar de matrozen zeer bekwam bleken te zijn in het leggen van knopen, zo begrepen Raffles en

zijn metgezellen wel, dat de kans op een tweede ontsnapping gering was, vooral daar de bewaking nu ook verscherpt was.

De kapitein scheen te hebben ingezien, dat met een man als de gentleman-inbreker — want hij twijfelde thans geen ogenblik meer aan diens identiteit, — exceptionele

maatregelen nodig waren.

De drie mannen werden opnieuw in cachotten opgesloten, andere dan die waarin zij het eerst gevangen hadden gezeten, waarvan de deuren van afzonderlijke hangsloten werden voorzien, buiten en behalve het gewone deurslot.

Voor iedere cel werden twee matrozen geplaatst, die het bevel kregen, de deuren niet dicht dan tot op een meter te naderen, en er in geen geval voorbij te lopen.

Zij kregen bovendien opdracht, dadelijk van hun wapens gebruik te maken, op het eerste verdachte teken.

Om het kwartier deed een officier de ronde, met een elektrische lantaarn in de hand, die dan de gevangenen op barse toon beval, hem hun rug toe te draaien, opdat hij zich zou kunnen overtuigen, dat de touwen nog altijd op dezelfde plaats en goed vastgeknoopt waren.

Maar nog kwam dit de kapitein niet voldoende voor.

Alle sloepen, tien in aantal, benevens de stoombarkas, werden elk door zes matrozen bewaakt, met het geweer aan de voet, en de revolver in de vuist.

Ten slotte werden er tien manschappen bij het zoeklicht geplaatst.

De matrozen voor de cachotten werden om het uur afgelost, maar toch haalde de kapitein pas weer rustig adem, toen de zon boven de kim was gerezen, en het menselijkerwijze gesproken onmogelijk zou zijn, nogmaals een poging te doen de kruiser te verlaten.

Intussen was met volle kracht doorgevaren, en nog dezelfde dag zou het oorlogsschip in de haven van Madras aankomen.

De kapitein ging zelf, na slechts enkele uren te hebben geslapen, hetgeen zijn humeur er niet beter op maakte, naar zijn gevangenen kijken, en bleef dan met de handen op de rug voor het cachot van Raffles staan, en loerde door het kijkgat naar binnen.

De gevangene lag rustig te slapen, uitgestrekt op de stromatras, welke men op de vloer had gelegd.

Het scheen hem niet in het minste te hinderen dat zijn armen met dikke touwen op zijn rug waren vastgemaakt.

Hij lag op de rechterzijde, en haalde regelmatig adem, zo kalm en gerust, alsof hij zich in de beste hut van het hele schip bevond.

— Sta eens op, John Raffles, beval de kapitein op ruwe toon.

Dadelijk opende Raffles de ogen en keek naar het gezicht van de kapitein, dat achter het vierkante gat in de deur zichtbaar was.

— Mag ik vragen, waarom men mij zo vroeg wekt? vroeg hij gemeenlijk. De zon kan nauwelijks zijn opgekomen.

— Ik verkies, dat gij opstaat! snauwde de kapitein.

Raffles stond op, geeuwde onbedaarlijk, en kwam een paar stappen naar voren.

— Goede morgen, sir, zei hij vriendelijk. Goed geslapen, naar ik hoop?

De kapitein keek zijn gevangene woedend aan, en beet hem toe:

— Ik zou u aanraden, wat minder praatjes te maken. Daar houd ik niet van.

Raffles haalde de schouders op en zei rustig

— Dat komt dan goed uit, want ik houd er niet van met een lege maag te discuten. Mag ik u verzoeken om een kop thee, wat geroosterd brood en wat ham en eieren?

— Gij zult moeten wachten, tot men u wat te eten komt brengen! riep de kapitein, buiten zich zelf van drift over deze houding van de gevangene.

— Als dat dan maar niet te lang duurt, kapitein, zei Raffles zachtmoedig.

— Gij moet mij eerst tonen, hoe gij het gisternacht hebt aangelegd om u te bevrijden, hernam de kapitein grimmig. Het is mogelijk, dat de rechters te Madras daarnaar zul-

len vragen, en dan moeten wij er op antwoorden.

— Dat zal ik zelf wel doen, sir, zei Raffles koel.

— Ik wil het! riep de kapitein. Ik wil weten, hoe het mogelijk was, dat gij het slot hebt kunnen openen en uw kameraden hebt kunnen bevrijden. Maar, dat is waar, — gij zijt gebonden. Ik zal u eerst laten bevrijden.

— O, dat is niet nodig, sir zei Raffles. Die touwen hadden niets te betekenen.

Hij hief de armen op — en de touwen gleden van hem af als droog zand.

De kapitein wankelde achteruit, met uitpuilende ogen, en stamelde:

— Dat is... dat is meer dan een sterveling kan begrijpen. Gij moet een bondgenootschap met de duivel gesloten hebben.

— Neen, kapitein, ik werk niet met helse krachten, antwoordde Raffles glimlachend.

— Hoe deed gij het dan?

— Pardon — dat is beroepsgeheim.

— Dus, gij wilt mij niet tonen, hoe gij gisteren het andere hebt gedaan?

— Gedeeltelijk, kapitein.

Geheel onverwacht trad Raffles snel op het gat in de deur toe en hield de kapitein een klein, glazen buisje onder de neus.

De kapitein opende de mond om wat te zeggen en ademde daardoor de geur, die uit het buisje opsteeg met een flinke teug in. Hij greep wild met beide handen in de lucht, snakte naar adem — en stond het volgende ogenblik als een standbeeld, met het gelaat tegen de stalen wand van de cachotten geleund, de armen slap neerhangend.

Onmiddellijk waren de officieren, die hem hadden vergezeld, bij hun kapitein en hielden hem vast, om te voorkomen dat hij zou vallen.

Eén hunner beet Raffles woedend toe:

— Dat zal je berouwen!

— Hoe zo? vroeg Raffles kalm. Ik heb slechts gedaan, wat de kapitein mij verzoekt. Is het mijn schuld, dat men mij gisteren niet deugdelijk heeft gefouilleerd, nadat onze poging om uw gezelschap te ontvliden, zo jammerlijk mislukt was?

— Als er iets ernstigs gebeurt met de kapitein, dan kan het je de kop kosten.

— O, zo erg is het niet, hernam Raffles schouderophalend. Over enkele uren is uw gezagvoerder weer bij kennis.

De officieren zwegen, want het ergste was, dat zij de gevangene niets konden doen, daar alles welbeschouwd, de kapitein zelf had verzoekt hem te tonen hoe het in de afgelopen nacht gegaan was.

Zij waren daarom wel zo verstandig, er niet op aan te dringen, dat Raffles het kunstje van de opening der deuren zou nadoen.

Wie kon het zeggen, waartoe de gentleman-inbreker in staat was, als hij eenmaal buiten het cachot was.

De matrozen hadden Raffles met bijna bijgelovige bewondering aangestaard, en een der officieren moest tweemaal het bevel herhalen, de kapitein, die zo stijf als een plank was, op te nemen en naar zijn hut te dragen.

Daar werd hij op zijn bed neergelegd, en dadelijk werd de scheepsdokter er bij gehaald.

Maar deze esculaap krabde zich eens achter het oor... en moest bekennen, dat hij hier voor een hem geheel onbekend verschijnsel stond.

De kapitein was ongetwijfeld bewusteloos — maar hoe en waardoor die bewusteloosheid ontstaan was, zou hij onmogelijk kunnen zeggen.

— Ik zou eerst moeten weten, waaruit het bedwelmend middel bestaat, dat die schavuit de kapitein heeft toegediend, zei hij nadrukkelijk. Het moet een buitengewoon snelle uitwerking hebben, veel sneller dan, bijvoorbeeld chloroform. Hebt gij het hem afgenomen?

— Neen, dokter, moest een der

officieren bekennen, dat hebben wij in de verwarring vergeten.

— Dan zou ik u willen verzoeken, het direct te doen, hernam de geneesheer. Als ik het middel herken, kan ik misschien de kapitein eerder tot bewustzijn brengen.

Twee officieren snelden naar het caïhot, waarin Raffles was opgesloten en waarvoor thans niet minder dan zes gewapende matrozen de wacht hielden.

Zij bleven echter op veilige afstand van de deur, en een hunner riep:

— Gooi het buisje met het bedwelmend middel, waarvan gij u zo even hebt bediend, naar buiten!

— Dat heb ik niet meer, zei Raffles.

— Wat heb je er dan mee uitgevoerd? riep de officier nijdig.

— Ik heb de inhoud, die maar uit enkele druppels bestond leeg gegoten op de vloer, en het glazen buisje heb ik stukgetrapt. Daar liggen de scherfjes.

De officier beval een der matrozen, zich te overtuigen, of de gevangene de waarheid had gesproken.

De celdeur werd met de nodige voorzorgsmaatregelen geopend, terwijl vier officieren met de revolver in de vuist voor de cel postvatten, hetgeen Raffles een flauwe glimlach ontlokte.

De matroos ging naar binnen en onderzocht de vloer.

Bij de matras was een klein nat plekje te zien, dat al bijna was opgedroogd, en een hoopje glasscherfjes.

De man ging de luit uit en bracht rapport uit.

Een der officieren ging op zijn knie naar binnen, bukte zich over de vlek in het witgeschuurde hout, en kwam dadelijk wankelend overeind, met de hand aan het hoofd.

— De kerel heeft waarachtig gehikt, stotterde hij. Het smerige goedje is reeds in het hout getrokken, maar nog is de uitwerking merkbaar.

De deur werd weer gesloten en de officier moest aan de geneesheer bekennen, dat hij niet in staat was, aan zijn opdracht te voldoen.

Zo moest men dus rustig afwachten, tot de kapitein vanzelf uit zijn bewusteloosheid zou ontwaken.

Zij behoeften niet lang geduld te oefenen, want precies om twaalf uur in de middag, sloeg de gezagvoerder van de « Memphis » de ogen op, en wierp een verwilderde blik om zich heen.

Maar het duurde nog wel een minuut of tien, alvorens hij genoeg besef had, om te kunnen begrijpen, wat er met hem was voorgevallen.

De geweldige uitbarsting van woede, waaraan de kapitein zich toen te buiten ging, zouden de officieren van de « Memphis » zich nog lang herinneren.

En toch was hij wel gedwongen, te erkennen dat alles zijn eigen schuld was geweest.

Als hij de gevangene niet had getart, en als het ware had uitgenodigd, een voorstelling te geven van wat er de avond te voren was voorgevallen, dan zou hem dit niet overkomen zijn.

Om drie uur in de namiddag kwam de kust in zicht, en een uur later kon men de haven van Madras door de kijker waarnemen. Om half zes voer de kruiser langzaam tussen de pieren de haven binnen, waar het krioelde van kleine vissersprauwen, sleepbootjes en plezervaartuigen der Europeanen.

Het duurde nog bijna een uur, voor de « Memphis », die slechts langzaam kon optomen, aan de kade meerde.

Het was nu al bijna volkomen donker.

Op de landingssteiger was echter nog duidelijk een afdeling inlandse politie te zien, onder aanvoering van een inspecteur.

Het draadloze telegram van de « Memphis » had zijn doel bereikt.

Die twaalf of zestien agenten wachtten de gevangenen af.

Toen de kruiser had vastgemaakt, werd de loopbrug uitgelegd, en de inspecteur kwam aan boord.

Hij begaf zich dadelijk naar de commandobrug, en vervoegde zich bij de kapitein, die hem uitvoerig mededeelde wat er zoal gebeurd was.

Vervolgens begaf de inspecteur zich in gezelschap van de gezagvoerder naar de rij cachotten, waarvoor thans wel de halve bemanning van de kruiser op wacht leek te staan.

De deuren werden geopend en een voor een, werden de gevangenen naar buiten op dek gebracht.

Zij werden tussen twee rijen matrozen naar de loopbrug gebracht, aan de voet, waaraan de agenten van politie stonden, die daar de gevangenen zouden overnemen.

Een voor een, met de handen nog

steeds op de rug gebonden, terwijl men Raffles bovendien stalen boeien had aangedaan, daalden de drie mannen de loopbrug af.

Henderson liep vooraan, en juist toen hij voet aan land zou zetten, verbrak hij met een geweldige krachtsinspanning de touwen, welke hem geboeid hielden, en welke hij die nacht reeds voor een gedeelte had weten stuk te wrijven tegen de scherpe kant van zijn drinkkroes, was met één sprong midden tussen de agenten, en wierp er een viertal van ondersteboven.

Vóór de anderen zich van de verwarring hersteld hadden, had Henderson zich een doortocht weten te banen, iedereen neerslaande die hem in de weg kwam, en het volgend oogenblik was hij in de duisternis verdwenen.

HOOFDSTUK VIII

DE RECHTSZITTING

De agenten wierpen zich dadelijk op de twee andere gevangenen, uit vrees, dat ook deze mochten trachten te ontkomen, terwijl een paar hunner de vluchteling achterna zeten.

Deze laatsten keerden echter spoedig onverrichtzake terug, op één na, die naderhand in een jammer-

lijke toestand op de hoek van een straat werd teruggevonden. Hij had blijkbaar kennis gemaakt met de ijzerharde vuist van de reus.

Raffles en Brand werden intussen, nauwlettend bewaakt, naar het huis van bewaring gebracht, in afwachting, dat zij de volgende dag hun eerste verhoor voor de politie-

rechter zouden ondergaan.

Daar men maar al te goed wist, met wie men te doen had, konden er niet genoeg voorzorgsmaatregelen worden genomen.

Daarom werd het gehele personeel van de gevangenis bijegetrommeld, om die nacht dienst te doen, ook zij, die onder normale omstandigheden vrij hadden moeten hebben.

De twee gevangenen werden zorgvuldig gefouilleerd, en zelfs hun schoenen werden nagezien.

Raffles en Brand begrepen, dat het onmogelijk zou zijn, onder deze omstandigheden uit het huis van bewaring te ontsnappen, tenzij misschien Henderson kans zag, hen te bevrijden.

Maar daar moesten zij niet te veel op rekenen, want hoe zou de brave kerel, hoe sterk hij ook was, in deze voor hem vreemde stad aan de middelen moeten komen, nodig om de beide vrienden te hulp te komen?

Raffles en Brand sliepen die nacht intussen even goed als gewoonlijk.

Zij waren de stelling toegedaan, dat men zich geen zorgen vóór de tijd moet maken; — er kon immers nog zoveel gebeuren, vóór de zware deuren van de gevangenis voor goed achter hen zouden dichtvallen.

De volgende ochtend werden zij reeds vroeg gewekt.

Zij kregen een teil water, om zich te wassen en een handdoekje, en een homp brood met een kroes water bij wijze van ontbijt.

Een half uur later werden zij tezamen overgebracht naar de kleine rechtszaal, welke zich bij het huis van bewaring aansloot.

Aan het ene eind stond, op een kleine verhoging, een lange tafel, met een groen laken bedekt, waaraan een viertal mannen gezeten waren, de rechter-commissaris, die het eerste verhoor moest afnemen, de griffier, de inspecteur van politie, en een schrijver.

Achter deze tafel bevond zich een deur, waardoor de heren zo even

waren binnengekomen.

De tweede deur, welke het vertrek rijk was, bevond zich hier vlak tegenover, en had zo juist toegang verleend aan de twee gevangenen en hun bewakers, vier stevige agenten, gekleed in een witte uniform, en gewapend met een klewang.

Tussen deze deur en de tafel waren enige withouten planken geplaatst, ten gebruike der getuigen.

Het vertrek ontving licht door twee ramen, die zich op vrij grote hoogte ter weerszijden van de tafel in de zijmuren bevonden.

De onderzijde dier ramen was ongeveer twee meter boven de vloer.

De bank der beklagden was rechts van de grote tafel geplaatst.

Raffles en Brand thans geboeid, werden in deze bank geduwd, en de vier agenten plaatsten zich achter hen.

De rechter-commissaris snuffelde ijverig in een stapel papieren, toen de gevangenen werden binnengeleid en keek pas op, toen dezen reeds lang gezeten waren.

Hij keek Raffles en Brand achtereenvolgens scherp aan en vroeg toen, terwijl hij zijn doordringende, donkere ogen op eerstgenoemde vestigde

— Gij zijt zeker John Raffles, de man, naar wie de Londense politie reeds geruime tijd zoekt?

— Zoals gij zegt, sir, antwoordde Raffles hoffelijk.

— Gij hebt dus de kapitein van de kruiser « Memphis » maar wat op de mouw gespeld, toen gij hem vertelde, dat gij Lord Palmhurst waart?

— Om u te dienen.

— Wat deed gij op het eiland der zeeroovers?

— Ik wilde alleen maar eens zien, hoe daar de zaken stonden.

— Wat hebt gij met het goud en de juwelen gedaan, welke gij daar volgens uw eigen briefje, hetwelk men in het hol op het eiland gevonden heeft, ontvreemd hebt?

— Veilig opgeborgen, sir. Stel u

voor, dat al mijn moeite tevergeefs zou zijn geweest, en men achter mijn rug dat kapitaal ging weghalen.

— Denkt gij dan soms, dat gij nog ooit gelegenheid zult krijgen, dat goud zelf te gaan halen, vroeg de rechter-commissaris ironisch.

— Yes, sir, en wel zodra als ik deze stad verlaten heb.

De rechter-commissaris keek Raffles een ogenblik onderzoekend aan, alsof hij met een gek te doen had.

Toen haalde hij de schouders op, en zei op korte toon

— Ik wil niet vooruitlopen op de beslissing van de straf-rechter, maar ik durf wel zeggen, dat gij zeer waarschijnlijk de rest van uw dagen in de gevangenis van Madras zult doorbrengen.

— Misschien — misschien niet, zei Raffles rustig. Wie kan in de toekomst lezen?

De rechter-commissaris keek weer in de papieren en vervolgde

— Wat de Engelse politie met u te maken heeft, gaat mij natuurlijk niet aan en evenmin de beroving van de Amerikaan, Mr. Albert Crooke, welke beroving heeft plaats gehad te Philadelphia, en welke de Amerikaanse politie dus maar met u moet opknappen. Hier zult gij terecht moeten staan wegens het ontvreemden van de schat op het rovers-eiland — een schat, die u evenmin als de zeeschuimers toekomt. Gij begrijpt zeker wel, dat gij uw straf nog vermeerdert, door te weigeren, de plek aan te duiden, waar gij de buit verborgen hebt.

— Die buit was niet in de eerste plaats, en voor mijn eigen gebruik bestemd, sir, zei Raffles op ernstige toon. Dat geld zal ten goede komen aan de minder met aardse goederen bedeelden... Ik zal hier niet verder op ingaan... Houdt het er dus voor, dat ik de schat ten mijnen bate heb ontvreemd, en handel dienovereenkomstig.

De rechter-commissaris maakte een driftig gebaar, en drukte op een

electriche belknop onder het bereik van zijn hand.

Een agent verscheen op de drempel van de deur, waardoor de gevangenen waren binnengeleid.

— Verzoek kapitein Hinchcock binnen te komen, beval de commissaris.

De agent salueerde en verdween.

Even later ging de deur weer open en de kapitein van de « Memphis » deed zijn intrede.

Hij boog voor de rechters, wierp Raffles en Brand een verachtelijke blik toe, en ging toen achter het kleine hekje, voor de getuigen bestemd, staan.

Nadat de gewone formaliteiten vervuld waren, begon de commissaris:

— Heeft deze arrestant u persoonlijk gezegd, dat hij John Raffles was, kapitein?

— Hij heeft het wel niet met zoveel woorden toegegeven, sir, maar uit zijn antwoorden viel dit duidelijk op te maken, en ik voor mij twijfel er geen ogenblik aan.

— Om welke reden?

— Omdat hij juist in deze streek verwacht werd, na zijn reis naar Philadelphia. Het eiland was voor hem van grote waarde, om er een schuilplaats te zoeken, als hij vervolgd werd, en hij wilde zich natuurlijk gaan overtuigen, dat alles daarginds veilig was. Trouwens, als gij aan boord van mijn schip waart geweest, en getuige had kunnen zijn van de wonderbaarlijke wijze, waarop deze man en zijn twee metgezellen heeft weten te ontvluchten, zoudt gij ook geen ogenblik twijfelen, of wij hebben hier te doen met John Raffles, de zogenaamde Grote Onbekende.

— De strafrechter zal er zeker grote prijs op stellen, u als getuige te kunnen horen, kapitein. Kan hij op u rekenen?

— Ik heb instructie, zo lang hier met mijn schip in de haven te blijven, tot de zaak gediend heeft.

— Zeer goed.

— Hebt gij mij nu nog nodig, sir? vroeg de kapitein.

— Voorlopig niet, kapitein.

— Dan hoop ik alleen maar, dat de rechtbank termen moge vinden, die man daar voor zijn gehele verdere leven op te sluiten, meende de kapitein, nog te moeten opmerken.

— Dat is nog lang zo zeker niet! riep eensklaps een zware stem, die allen verschrikt deed opkijken.

Aan een der ramen vertoonde zich het gebruinde gelaat van een inlander, en een ondeelbaar ogenblik later zat een Indiër van reusachtige lichaamsbouw in de vensterbank.

Voor men goed en wel wist, wat er eigenlijk gebeurde, was hij van daar midden op de tafel der waardige heren rechters gesprongen.

De tafel brak met luid gekraak doormidden en de vier heren, die er aan gezeten hadden, rolden als kegels door elkaar.

De vier agenten waren zo volkomen overbluft, dat zij enige tijd nodig hadden, om zich te realiseren wat er eigenlijk aan de hand was; maar die weinige seconden zouden hun noodlottig worden.

Die reusachtige Indiër was niemand anders dan Henderson. Hij was dadelijk weer op de been en tussen de agenten, die hij aangreep, en zo geducht toetakelde, dat zij links en rechts als raketballen door de rechtszaal stoven.

Een hunner had geprobeerd zijn klewang te trekken, maar Henderson nam hem het wapen af, zoals men een stout kind een mes afneemt, en brak het als een strootje op zijn knie doormidden.

Maar ook Raffles en Brand hadden niet stil gezeten.

De eerste had zijn boeien in een ommezien open, en bevrijdde ook zijn vriend van diens stalen armbanden.

Kapitein Hinchcock trok zijn revolver, maar Raffles raakte hem met de vuist zo hevig tussen de ogen, dat hij als een geveld os in elkaar zakte.

Met één enkele sprong was de lenige Brand bij de deur, en draaide de sleutel in het slot om, want hij had reeds gezien, waar de weg naar de vrijheid lag.

Henderson had, vóór zijn geweldige sprong te nemen, een touwladder van de vensterbank neergelaten, en het raam stond open.

Brand vlugger dan een acrobaat, had de touwladder niet eens nodig, maar kwam met een aanloop op de vensterbank, en was het volgende ogenblik verdwenen.

— Nu jij, James! riep Raffles. Ik zal de aftocht dekken met de revolver van de kapitein.

De reus keek om zich heen, dat hij veilig kon gaan, en klom snel langs de touwladder naar beneden, terwijl Raffles met opgeheven revolver de rechter-commissaris en de griffier in bedwang hield, die weer overeind waren gekrabbeld.

Toen de reus beneden was, wierp Raffles hem de revolver toe, en klauterde hij op zijn beurt naar beneden.

Dit alles was zó verbazend snel in zijn werk gegaan, dat er ternauwernood tien seconden waren verlopen sedert het ogenblik, waarop Henderson naar binnen sprong, en dat, waarop Raffles door het open raam verdween.

Wel bionsden de agenten in de gang op de door Brand gesloten deur, beseffend, dat er daar binnen iets niet in orde moest zijn, maar toen de deur eindelijk bezweek onder hun vereende pogingen, vonden zij slechts een verzameling gekwetste agenten en rechters, deze met een blauw oog, gene met een verstuikte arm, die weer met een zwaar bloedende neus.

Dicht bij het trottoir stond een auto geparkeerd, met een Indiër er naast.

Henderson wierp de man eenvoudig omver, rukte het portier open om Raffles en Brand te laten instappen en nam toen achter het stuurwiel plaats.

Hij maakte contact, trapte het

gaspedaal neer en reed met grote snelheid weg.

Een kwartier later waren de drie mannen veilig in een kleine, lege bungalow, waar Henderson een verzameling kleren en het hem toevertrouwd geld had heen gebracht.

De volgende dag begaven zij zich

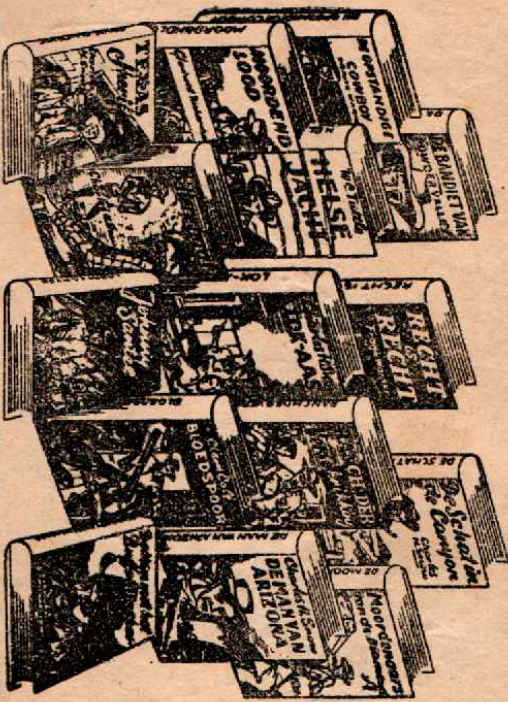
in een perfecte vermomming, naar de haven, waar zij op het kantoor van een stoomvaartmaatschappij drie hutten bespraken op een schip, dat diezelfde dag zee zou kiezen en stapten veertien dagen later gezond en wel in Portsmouth aan land.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Stemmen uit het verleden

Nieuwe WILD-WEST serie voor de helft van de prijs!!

15 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET FRAAI GEKLEURDE ONSLAGEN

betalbaar **5,-** of meer
met **1,-** per maand

- 1. Recht is Recht } beide door
- 2. De Opstandige Cowboy } Frank Warner
- 3. Moordenaars van de Diamond-A } door Denver Burdwell
- 4. De Bandiet van de Powder Valley } door Peter Fuld
- 5. Johnny Santee door Arthur Nealson
- 6. Halse Jacht door W. C. Terzis
- 7. Bloedspoor door Clem Colt
- 8. Ranch der Verschrikking } alle door
- 9. De Man met het Britse masker } Gladwell
- 10. Moordend Loed } Richerson
- 11. De Schat in de Canyons
- 12. De Man van Arizona } alle door
- 13. Lokas } Ch. H. Snow
- 14. Texas Sheriff
- 15. Dokters Heest

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van fraai gekleurde omslagen/totale ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten **88,-50**. Nu slechts **44,-25**, desgewenst - zonder enige verhoging - betaalbaar met **5,-** of meer per maand. Na ontvangst van nevenstaande bon wordt de gehele serie direct aan u toegezonden.

BON Ondergetekende verzoekt te zenden de 15 Wild-West boeken. Serie 12

Het bedrag van **44,25** / de 1e termijn van **5,-** is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor retributiekosten bij ontvangst van de boeken betaald *

* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

NAAM: _____

ADRES: _____

L. I.

LEIDSEGRACHT 103 - AIDAM-C.
Postrekening 60092 - Gem. Giro N 2266
Telefoon 67007